

När musiken får tala

Musiken har alltid funnits i hans liv. Men det var Davids mamma Carina som planterade tanken på att bli kantor. När han strax efteråt fick möjlighet att testa stora orgeln i Askers kyrka föll allt på plats.

— **NÄR** jag kom in i det stora, lugna kyrkorummet och jag fick spela där i flera timmar föll allt på plats. Jag kände tydligt att det här var vad jag skulle göra.

Skulle du beskriva det som en kallelse?

— Det är precis rätt ord. Jag är ju troende och uppvuxen i frikyrkan, där det förekommer väldigt mycket musik. Men det var i Svenska kyrkan som jag kände att jag hörde hemma och jag är övertygad om att det är här som Gud vill ha mig.

Innan David fick sin "kallelse" på orgelläktaren i den stora, gamla stenkyrkan hade han utbildat sig och arbetat med musik på olika sätt.

— Jag hade gått två år på en folkhögskolas musiklinje och ett och ett halvt på musikhögskolan. Där insåg jag att jag inte skulle bli musiklektare. I stället frilansade jag som musiker och spelade bland annat i en revyorkester i fem-sex år.

Att spela olika instrument på Peter Flack-revyn i Brevens bruk har David fortsatt med även efter

att han började som kantor på halvtid.

Vad är skillnaden mellan dessa två musikaliska uppdrag?

— Det finns faktiskt både likheter och stora skillnader. Likheterna är att man har en chans per tillfälle att leverera. Och att man får bekräftelse för det man gjort.

— Även på en begravning har du en enda chans att göra något rätt och bra. Men här har musiken också en stor betydelse då den tar vid där orden tar slut.

Under de tre intensiva studieåren på Geijerskolan i Ransäter trodde David att han skulle tycka bäst om att spela på vigslar och dop när han väl blev klar som kantor. Och han bävade lite inför begravningarna. Men redan första begravningen kände han att han hamnat rätt.

— Jag fick bränsle till min kallelse kan man säga. De anhöriga var så tacksamma och jag kände att min roll i sammanhanget varit oerhört viktig.

Överhuvudtaget har David bara superlativer

att säga om sitt yrke. Han tycker det mesta han får göra är "fruktansvärt roligt" och trivs med att träffa människor i alla åldrar.

Hur ser då en vanlig arbetsvecka ut för en kantor i en landsbygdsförsamling på Närkeslätten?

Måndag: Då är jag på en familjecentral på förmiddagen och spelar för mammor och pappor och små barn. På eftermiddagen är jag med på ett fritidshem och pysslar och pratar med skolbarnen.

Tisdag: Är egentligen en övningsdag i första hand men jag har även hand om en del it-uppgifter i församlingen så mycket tid går åt att fixa med det.

Onsdag och torsdag: Då är det övning med barnkörer och dessutom kan det vara begravningar.

Fredag: Då är det ofta begravningar.

Lördag: Då är det ofta dop och vissa årstider också vigslar.

Söndag: Då spelar jag på gudstjänsterna.

— Det här är saker som återkommer varje vecka.

Vad gör en kyrkomusiker?

ATT spela i gudstjänster av olika slag är själva rytmen i en kyrkomusikers uppgifter. Dop, vigslar och begravningar, att möta människor i livets alla tänkbara skeden är en del av vardagen. En musiker arbetar också med körer i alla åldrar, är med i konfirmandarbetet, undervisar, utforma konserter och musikgudstjänster med orgeln som främsta uttrycksmedel.

OMVÄXLANDE. David Berg trivs som kantor, att få möta allt ifrån barnen i kören till änkan på begravningen, att få beröra med musiken där orden tar slut.

Däremellan händer allt möjligt. Ibland är jag med på konfirmandträffarna.

Vad är utmaningen i ditt yrke?

— Nu är jag en person som gärna utmanar mig själv att snappa upp lite. Så det kan exempelvis

FOTO: PER JOHANSSON

handla om att snabbt hitta ett nytt postludium utifrån vad som sagts under gudstjänsten. Att koppla musiken till orden, liksom binda ihop gudstjänsten.

Och belöningen?

— När änkan tar mig i hand efter begravnings-

gudstjänsten och tackar för att jag hjälpt henne igenom avskedet av hennes man.

— Eller då barnkören varit jätteduktiga på en uppsjungning. Då är jag så stolt så jag nästan spricker!

INGALILL BERGENSTEN

På väg mot nytt uppdrag

Frida visste att hon skulle bli diakon – men inte vad det var. Det fick hon ta reda på, vägen har gått via socionomyrket och arbete som ungdomsledare.

DET FANNS ingen diakon i Kiladalens församling nära Nyköping.

— Så det var inte så att jag hade någon förebild, säger Frida Thunberg.

Hon har vuxit upp i församlingen, åkt med till Taizé, spelat flöjt och lärt känna människor i alla åldrar och en diakoniassistent som har arbetat där länge. Men när en röst nästan från ingenstans sa till gymnasiisten Frida att det var diakon hon skulle bli visste hon alltså inte så mycket om vad en sådan egentligen har för arbetsuppgifter eller om hur vägen fram till tjänsten skulle se ut.

UTMED DEN gammal riksvägen mellan Nyköping och Norrköping ligger fyra kyrkor som bildar en landsbygdsförsamling.

— De är så olika, jag tycker om dem på olika sätt, säger Frida Thunberg. Kanske att Lunda är min fa-

vorit – det var där min man och jag gifte oss, och det är där vi har haft dop också.

De senaste två åren har hon haft en halvtidsanställning som ungdomsledare i församlingen, hennes första tjänst i kyrkan, ett slags förberedelse för arbetet som diakon.

— Jag är ju uppvuxen här i Kiladalen, och det finns inte så mycket att göra här om man inte är sportig. Nu har jag arbetat i barngrupperna och med konfirmanderna, och när jag börjar som diakon har jag ansvaret för de ideella, så jag fortsätter med de unga ledarna då också.

FRIDA TUNBERG gick fortfarande i gymnasiet när hon var med om det som hon nu vet var hennes kallelse.

— Det var Guds röst kan man väl säga – att jag skulle bli diakon. Men hur skulle jag bli det då?

FOTO: JANNE HÖGLUND

VÄXLING. I juni vigs Frida Thunberg till diakon. Hon ser fram emot att möta människor i sin nya roll som kyrkanställd.

Hon pratade med en av församlingens präster och en ungdomsledare, sin första kontakt med Strängnäs stift hade hon 2013 precis efter studenten.

— Vi pratade lite och kom överens om att jag skulle fundera lite till och utforska det.

Hon började läsa till socionom.

— Nu i efterhand tycker jag nog att det skulle ha varit bra med lite arbetslivserfarenhet, säger hon. Men den fick jag ju senare. Först arbetade jag i Eskilstuna med bistånd till äldre, hemtjänst och särskilt boende. Och sedan arbetade jag i Nyköping med ekonomiskt bistånd.

Hon beskriver socionomyrket och diakonens arbete som ganska lika på flera punkter: hon fick träna sig mycket i samtal och samarbete.

NÅGOT OVÄNTAT var det att hon gärna skulle ha fortsatt som socionom.

— Jag trivdes väldigt bra som socionom. Det var en liten slitning, faktiskt. Ska jag sluta här när jag tycker så mycket om det? Men jag har ju mitt kall. Jag måste gå vidare med det! Det är klart att jag har haft tvivel och ifrågasatt det ibland, men jag tänkte också på att det skulle bli annorlunda: att inte ha dokumentationskravet, att inte vara en del av en myndighet utan kunna möta människor i ögonhöjd, gå bredvid och vara medmänniska i stället för tjänsteman.

2019 blev hon antagen som diakonkandidat, och i juni slutar hon som ungdomsledare i Kiladalen och börjar som diakon.

— Jag ser fram emot att vara kvar här, växa in i rollen, ha en vardag här, säger hon. Och att vara en del av människors vardag här, på riktigt – inte bara träffa dem när det är vigsel och dop och så, utan i deras vardag. En sak som jag har saknat från när

Vad gör en diakon?

HAR ansvaret för kyrkans sociala arbete. Stöder människor i att finna sig själva och en plats i tillvaron. Leder ideella eller andra grupper i församlingen, ordnar hem- eller sjukbesök, arbetar med barn och unga, personer med missbruksproblem eller asylsökande. Har kontakt med socialtjänst, kommun, sjukhus och andra samhällsaktörer. Håller andakter och medverkar i gudstjänster.

jag arbetade som socionom är de enskilda samtalen, så dem ser jag också fram emot.

I vardagen ingår söndagstjänstgöring en gång i månaden.

— Att vara med och duka nattvardsbordet är något som jag tycker om.

Och att arbeta i den församling där hon "alltid" har varit med är en poäng:

— Jag känner många här, det har stått i församlingstidningen om mina studier, alla vet – det känns bra. Det går en buss från församlingen till vingen. Jag blev så glad när jag fick veta det!

ANNA BRAW